

JANE HARPEROVÁ

VYHNANCI

OD AUTORKY
BESTSELLERU
SUCHO

VIDÍME TO,
CO OČEKÁVÁME,
ŽE UVIDÍME.

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Exiles

Copyright © 2022 by Jane Harper

Cover pictures from open sources

Translation © Alžběta Kalinová, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024

ISBN 978-80-275-2176-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-2177-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2178-4 (MobiPocket)

PROLOG

Zamysli se nad tím. Náznaky tam byly. Ale jaké?

Když se to stalo, všichni si kladli tytéž otázky. Jak to mohlo zajít až tak daleko? Mohli jsme tomu zabránit?

Tahle otázka byla klíčová, jak si Aaron Falk uvědomoval. A odpověď na ni pravděpodobně zněla ano. Dokonce i bez varovných signálů — a že v tomto případě nechyběly — zněla odpověď téměř vždy ano. Cesta k jednotlivým činům je dlážděna milionem rozhodnutí a změnou třeba jen jednoho z nich lze každý jednotlivý čin zvrátit. Jenže k rozhodnutím už došlo — k některým vědomě a po zralé úvaze, k jiným už méně — a oni se z milionu možných cest, které ležely před nimi, ocitli právě na této.

Když holčičku našli, zrovna spinkala. Byla sotva šest týdnů stará, měla na svůj věk úctyhodnou váhu, byla zdravá a dobře prospívala. Jen se našla úplně opuštěná. V hlubokém kočárku jí bylo jistě dostatečně teplo. Byla pečlivě zabalená v čisté zavinovačce zakoupené u předního výrobce dětských potřeb, a navíc ještě přikrytá ručně pletenou vlněnou dekou, dost těžkou, aby při správném naaranžování dokonale zamaskovala křivky jejího tělíčka. A přesně tak ji

někdo položil. Kdokoli by o kočárek zavadil pohledem, viděl by v něm spíš tu deku než miminko.

Nebe klenoucí se nad Jižní Austrálií bylo v jarním večeru jasné a plné hvězd. V předpovědi nestálo o dešti ani slovo, nicméně vodotěsnou stříšku nad korbičkou někdo sklopil až nadoraz. Mušelínovou plenku, běžně používanou k zastínění, přetáhl přes stříšku a zavěsil v prostoru mezi ní a korbičkou. Zběžný pohled by holčičku spící uvnitř vůbec nezachytil.

Kočárek stál zaparkovaný na parkovišti pro kočárky, které pro ně v Marralee Valley vyhradili organizátoři výročního festivalu jídla a vína, těsně vedle několika desítek dalších kočárků, co spolu s hromadou kol, koloběžek a jednou osamělou tříkolkou sváděly bitvu o stín ruského kola. Vyčkával v zadním rohu, bezpečně zabrzděný.

V průběhu následujících hodin se parkoviště průběžně vyprazdňovalo v souladu s rytmem, v němž se rodiny, které si do té doby vychutnávaly jídlo, sýry a pouťové atrakce, rozhodovaly, že pro jednu noc už místní výrobu podpořily dostatečně. Chvíli po půl jedenácté večer tam zůstal právě jen tento osamělý kočárek a kolo pomocného elektrotechnika.

Když technik odemkl kombinační zámek, zaváhal. Rozhlédl se kolem. Festivalové brány se oficiálně uzavřely již před půl hodinou a nyní bylo v okolí dost pusto. Vlastně tam už kromě zaměstnanců nikdo nebyl. Muž si schoval zámek do batohu a ještě jednou přeletěl pohledem okolí, rychle se nořící do tmy, načež došel ke kočárku. Sklonil se, nahlédl pod stříšku, znovu se narovnal a celou ji odklopil. Zavinutý uzlíček uvnitř se trochu pohnul, jak kolem něj zavál chladný vzduch. Elektrotechnik vytáhl telefon a vytočil číslo.

Jméno holčičky stálo napsané na jejích dupačkách. *Zoe Gillespieová*. Její rodina nepatřila mezi místní — v té době

už ne —, avšak ředitel festivalu i policista, který měl právě službu, znali oba její rodiče jménem.

Telefon matky se ozval z tašky na pleny uložené v prostoru pod kočárkem. Jeho hlasité vyzvánění rozčíslo noční vzduch. V zazipované tašce se našly také klíče od auta a peněženka i s doklady, kreditními kartami a hotovostí. Elektrotechnik se rozběhl k parkovišti pro návštěvníky. Mezi hrstkou zbylých vozidel stál rodinný sedan, jehož značka se shodovala s logem automobilky na přívěsku na klíčích.

Telefon otce se rozezvnil o pár kilometrů dál, ve foyer lepší italské restaurace v Marralee Valley. Svým rodičům už zamával, nechal je odjet taxíkem a právě platil účet za večeři, přičemž si povídal s majitelem podniku a jeho ženou, s nimiž se znal ze školy. Ukazoval jim fotky Zoe — své prvorozené —, které bude v neděli už šest týdnů, věřili byste tomu? Majitel zrovna trval na tom, že od něj na oslavu musí přijmout lahev šumivého vína na účet podniku, když se rozsvítila obrazovka otcova mobilu.

Z restaurace to bylo do parku, kde se konal festival, pěšky patnáct minut. Manželka majitele porušila rychlostní limit, o jehož zavedení v okolí sama usilovala, a dovezla ho tam v čase jen těsně přesahujícím tři minuty. S kvílením brzd zastavila před hlavní branou a muž se rozběhl kolem zavřených a temných stánků za svou dcerkou.

Prohledali okolí. Matka Zoe, devětatřicetiletá Kim Gillespieová, se nenašla.

Policie za pomoci dobrovolníků oblast znovu pročesala. Pak ji rozšířili o parkoviště, potom o vinice po obou stranách. Kočárek stál obrácený na východ, směrem k zadním prostorům festivalu a východu, za nímž se rozkládala jenom buš a úzká cesta, která vedla jediným směrem. Pátrací oblast pak rozšířili i na celou délku pěšiny až k vodní nádrži.

Později na širokou vycházkovou cestu — po níž se v tuto noční hodinu nepohybovali chodci ani servisní vozidla — vedoucí podél vody a stoupající až k nejvyššímu bodu příkrych břehů, strmému skalnatému výběžku, kterému místní přezdívali Sráz. Daleko pod ním se rozkládala hluboká, rozlehlá vodní nádrž.

O dva dny později se našla bota. Bílou tenisku Kim Gillespieové, nasáklou vodou a špinavou od bláta, z vody vytáhli o víc než kilometr dál na východ, kde se zasekla ve vodním filtru.

Speciálně vycvičení potápěči prohledali příkop uprostřed dna přírodní vodní nádrže. Potopili se tak hluboko do jeskyní, jak mohli, zatímco pátrací týmy prohledávaly okolí pěšky i v autech a dobrovolníci ve svých rekreačních lodích pročesávali mělčiny. Pátrání se protáhlo na celý týden, pak na dva a potom zpomalilo, načež ustalo docela se slibem, že znovu započne, jakmile klesne vodní hladina. Jaro se přehouplo v léto, léto v podzim. Zoe vyrostla z hlubokého kočárku, udělala první krůčky a brzy potřebovala vlastní botičky. Její první narozeniny přišly a zase odešly.

Co jsem viděl? Těm, kteří rodinu znali a měli ji rádi, zůstaly jenom otázky. Ptali se na ně sami sebe i navzájem. *Co mi uteklo?*

Ale matka už se pro Zoe nevrátila.

1

O ROK POZDĚJI

Byl tam už někdo další.

Když Aaron Falk zastavil vedle dalšího vozidla, cítil se z nevysvětlitelného důvodu mírně otráveně. Všimnout si té odbočky bylo stejně těžké, jak si pamatoval. Div že ji nespolkla buš, rozlézající se kolem ní po obou stranách. Vlastně byla tak dobře schovaná, až Falk lehkovážně předpokládal, že to, co se skrývá na jejím konci, bude mít jen a jen pro sebe. Jenže mu nebylo přáno. Zatáhl ruční brzdu a potlačil povzdech.

Ani předešlý rok tam Falk nebyl sám. Tehdy na sedadle spolujezdce vedle něj seděl Greg Raco, a jak se blížili k závěru osmihodinové cesty, Falk se řídil jeho instrukcemi. Navigace si Raco nevšímal, zejména od chvíle, kdy překročili hranice státu Victoria a vjeli do Jižní Austrálie. Jeho dobrá nálada byla nakažlivá, a zatímco si vyměňovali novinky a vybírali hudbu k poslouchání, kilometry jim zdárně ubíhaly. Ten víkend se měly konat křtiny Racova novorozeného syna. Ve stejném kostele, kde měli o několik desetiletí dřív křtiny i Raco a jeho bratři. Jeho manželka spolu s dalšími dvěma

děťmi odjela s předstihem a už na něj čekala, jelikož Raca zdržely služební povinnosti. Očividně se už nemohl dočkat, až se s nimi zase shledá, a proto Falka tehdy překvapilo, když se Raco na sedadle spolujezdce nečekaně předklonil, zadíval se na prázdnou silnici a ukázal na pár stromů před nimi. „Vidíš tu odbočku tamhle? Zahni tam.“

Přitom do města to měli pořád ještě dobrou půlhodinu a Falk žádnou odbočku neviděl. Ty stromy vypadaly úplně stejně jako zbytek buše lemující trasu. „Kde?“

„Tamhle.“

Falk ji přesto minul. Musel porušit zákon a pár metrů zacouvat a až potom si všiml úzké cesty. Když viděl její ne-
zpevněný povrch, v duchu zhodnotil možnosti svého auta.

„Co tam je?“

„Jen taková krátká zajíždka,“ usmál se spiklenecky Raco. „Věř mi, stojí to za to.“

Měl pravdu. To místo za zastávku stálo tehdy, stejně jako dnes.

Jelikož dnes s ním Raco nejel, Falk raději zpomalil do šnečího tempa, ale přesto se mu odbočku podařilo přejet. Všiml si jí až ve zpětném zrcátku a opět musel začít couvat dál, než je zdrávo i na prázdné silnici, aby se mohl začít kordrat po cestě, která vypadala, že nevede vůbec nikam. Na jejím konci se otvírala malá mýtina, kde stálo osamělé auto.

Falk zastavil a vypnul motor. Chvilku zůstal sedět a jenom se díval před sebe do míst, kde se hustá buš rozestupovala. Nebe připomínalo kopuli zářící sytě modrou barvou jara. V údolí se choulila spleť zeleně, která tvořila Marralee Valley. Falk měl dojem, že tenhle výhled mu předešlého roku přišel tolik krásný i proto, že byl tak nečekaný. Ale teď, v žáru odpoledního slunce, mu připadal snad ještě krásnější, než si ho pamatoval.

Vystoupil z auta a protáhl se, čímž na sebe upozornil majitele druhého vozu. Muž stál v uctivé vzdálenosti od dřevěného zábradlí vyhlídky a taky zíral před sebe, ovšem ruce měl založené na prsou způsobem, jenž napovídal, že nic z té krásy nevnímá. V jedné ruce se mu houpala dětská lahvička na pití a na dřevěném piknikovém stole za ním sedělo s nohama nataženýma před sebou statné batole, které právě na poškrábaný povrch stolu sypalo z krabičky rozinky. Když muž uslyšel, jak za sebou Falk zabouchl dvířka, svěsil paže a promnul si rukou oči. Pak se otočil a podal batoleti lahvičku.

Byl to ten manžel.

Falk ho poznal okamžitě a ihned sebou taky trhl, když si uvědomil, že ta holčička, co si právě do pusinky cpe hrstičku plnou rozinek, musí být Zoe Gillespieová, kterou měl v hlavě až do té chvíle zapsanou jako šestitýdenní miminko.

Muž na Falka kývl, a zatímco jeho dcera polykala hrst sušeného ovoce, zvedl ji do náručí a odnesl do auta. Zjevně vycítil, že ho Falk poznal, a řeč jeho těla naznačovala, že není otevřený konverzaci ani otázkám. Pochopitelné, říkal si Falk. Tehdy na něj muselo směřovat otázek ažaž. Na manžely se vždycky snesou.

„Přijel jste na křtiny,“ promluvil nečekaně, čímž Falka zaskočil. Zastavil se mezi oběma auty a zdánlivě se mu trochu ulevilo, jako by si právě dal dvě a dvě dohromady. „Je to tak? Na křtiny Racova syna?“

„Ano.“

Falk věděl, že Kim Gillespieová téměř pětadvacet let patřila do Racovy širší rodiny. Už od toho podzimu kdysi dávno, kdy s rozevlátým culíkem prvně projela na kole před Racovým domem, až do té noci před rokem, kdy se ztratila v jasné záři festivalových světél. Když Kim tehdy zmizela, křtiny

okamžitě zrušili. Zorganizovat je znovu trvalo Racovým celých dvanáct měsíců.

Falk ke Kiminu manželovi a dcerce popošel o krok blíž a podal mu ruku. „Aaron Falk.“

„Rohan Gillespie. Nepotkali jsme se už?“

„Jen krátce.“

Rohan byl téměř stejně vysoký jako Falk, a ačkoli mu bylo teprve čtyřicet dva, vypadal, jako by během posledního roku dost zestárl.

„Taky jste přijel na křtiny?“ zeptal se Falk.

„Jo. No, vlastně spíš kvůli tomu apelu.“ Rohan poutal dceru do sedačky a vypadal přitom unaveně. „Ale dorazíme i na křtiny.“

„Kdy se ten apel koná?“

„Dneska večer. Na festivalovém pódiu.“

„Festival začíná už dnes?“

„Je to tak.“

„V tom případě se to hodí.“

„Doufám.“ Rohan zacvakl bezpečnostní pásy, poplácal dcerku po nožičce a obrátil se zpět k Falkovi. „Říkal jsem si, že jste mi nějak povědomej, když jste tady zastavil. Vy jste ten Gregův kamarád, ne? Byl jste na seznamu svědků.“

„Ano.“

Rohan naklonil hlavu na stranu a snažil se rozpomenout. „Připomeňte se mi. Stál jste někde u vchodu?“

„U ruského kola.“

Rohan se zamyslel a přikývl. „No jo. Už si vzpomínám.“

Falka překvapovalo, že si na něj i po roce pamatuje, ale vlastně jen trochu. Tehdy byl ve městě pouze na návštěvě, stejně jako stovky dalších lidí, nicméně stálo za to ho vyslechnout. Rohan policisty na Falkovu přítomnost nejspíš upozornil dokonce sám — *byl tam ještě jeden chlápek, vysokej,*

něco přes čtyřicet, krátký vlasy, taková prošedlá blond barva; kamarád Racových, ale tam byl sám a jen se rozhlížel kolem —, jak se několik hodin od zmizení snažil vymačkat z hlavy co nejvíc informací.

„Vy jste taky od policie, ne?“ zeptal se Rohan, postavil lahvičku do držadla vedle Zoe a zabouchl dveře. „Znáte se s Gregem odtamtud?“

„Ano, ale nepracujeme spolu. Já jsem od federální policie, z finančního. A on pracuje ve Victorii pro státní policii.“

„Aha.“ Z auta se tlumeně ozvalo nespokojené kňourání. Rohan si povzdechl. „Nejspíš už bych měl s malou vyrazit. Rád jsem vás viděl. Budete bydlet u Racovejch?“

„Přesně tak.“

„Tak to se nejspíš uvidíme na apelu. Oni tam všichni pojedou.“

„Nejspíš. Doufám, že to dobře dopadne.“

„Díky,“ odpověděl Rohan automaticky, Falk v jeho hlase však zaslechl obavu. Držet při životě naději je vyčerpávající. Jak dobře může dopadnout apel v případě, kdy je pohřešovaná osoba nezvěstná celých dvanáct měsíců? Žádné odpovědi už pravděpodobně nikde nečekají.

Falk se díval, jak Rohan otáčí auto a mizí na příjezdové cestě. Pak zamířil k zábradlí, oběma rukama se o něj opřel a na chvílku vypnul a jen si užíval výhled, který se před ním rozkládal. Po nebi pluly jemné chomáčky mraků a vrhaly na zem složité vzory stínů. Z té výšky působilo město male a jeho okolí bujně a šťavnatě. Okolím se táhly dlouhé řady vinic, jejichž nepřirozená dokonalost poutala pozornost. A v dáli za nimi viděl i nápadně nedokonalou průrvu, kterou si část mohutné řeky Murray prokousala cestu pevninou.

Rohan vypadá jako muž, který špatně spí, napadlo Fal-ka, když se zadíval před sebe. Nic překvapivého, vzhledem

k okolnostem, k nimž je třeba připočítat ještě péči o roční dítě. Přesto se však Falk zamyslel nad tím, co konkrétně tomu muži nedá v noci spát ani během hodin, které by mohl ke vzácnému odpočinku využít.

Nejspíš to bude víc věcí. Předně asi výpověď mladíka, jenž měl službu na stanovišti první pomoci. To, co prý viděl, ale především to, co neviděl. Téměř s jistotou také pár údajných zpozorování. Opilá žena u baru, možná. Pláč, který lidé slyšeli z toalet. Ať už potvrzené, nebo ne, právě takové věci zpravidla vrtají člověku hlavou.

Falk se naposledy rozhlédl po údolí, než od něj odtrhl oči a obrátil se zpět k mýtině. Nasedl do auta a prohlédl si na mapě poslední úsek cesty.

Když nastartoval a začal opatrně couvat, říkal si, že Rohan Gillespie s největší pravděpodobností tráví ty hodiny temna přemýšlením o rozhodnutích, která oné noci učinil sám. Každopádně musel myslet na ten krátký časový úsek, kdy jeho pohyby toho večera nemohl nikdo doložit. O jaký časový úsek se konkrétně jednalo? Falk si zkoušel vzpomenout. Ne o hodiny. Osm minut? Sedm? Každopádně byl dost dlouhý na to, aby si si ním manžel nezvěstně dělal starosti.

Nejspíš myslí na to, že se rozhodl z festivalu odejít. Že své manželce a holčičce zamával, vydal se sám do města a zmizel do noci. Myslí na hodiny, které vyústily v tu chvíli. Na dny a měsíce, které vyústily v tu noc. Na věci, jichž si člověk v té době ani nevšiml. Na všechna ta malá rozhodnutí, která se nakonec poskládala v něco daleko většího.

Falk se sunul autem po úzké cestě, načež se z houští znovu vynořil na silnici. Stočil kola na západ a šlápl na plyn.

Takový druh rozhodnutí s člověkem zůstane, říkal si, když projel kolem dočasně umístěného billboardu, jehož barvy na pozadí zelené buše jasně zářily. Výroční festival

jídla a vína v Marralee Valley, stálo na něm, jen třicet minut jízdy od vás.

Tyto drobnosti, které člověk mohl udělat jinak, právě ty ho pronásledují.

Déjà vu, které se vznášelo nad celým výletem, se plně projevilo ve chvíli, kdy Falk zabočil na prašnou příjezdovou silnici a zastavil před domem z čedičových cihel.

Město Marralee vypadalo stejně, jak si ho pamatoval. Cestou vyhlížel místní pamětihodnosti, na něž ho Raco rok předtím upozornil. Hospodu, kam Raco spolu s bratry a různými kamarády chodil popíjet, když už byli dost staří. Parkovou lavičku, kam chodili popíjet, dokud ještě dost staří nebyli. Řadu obchůdků s markýzami s tradičními folklorními vzory, v současné době očividně daleko víc prosperujících a plných ručně vyráběných mýdel a zeleniny v biokvalitě. Silnici lemovanou alejí, kudy se jezdilo do školy. Kriketové hřiště. Odbočku k festivalu.

Dokonce i když to rok předtím vzali vyjíždkovým tempem a vyhlídkovou trasou, projet městem z jednoho konce na druhý zabralo Falkovi s Racem jenom pár minut. Chvíli potom, co se rozloučili s hlavní silnicí a otevřela se před nimi širá krajina, Raco ukázal na prašnou cestu s vývěsním štítem na plotě.

Vinařství Penvale. Ochutnávky po předchozí domluvě.

Šipku na konci příjezdové cesty směřující návštěvníky na recepci minuli a dojeli až před dům Racova bratra, kde zaparkovali přímo přede dveřmi.

O rok později se Falk ocitl na schodech před týmiž dveřmi a zaklepal. Vždycky měl dojem, že trauma by mělo poznamenat okolí stejně jako poznamenává lidi, ale to se často nepotvrzovalo. Předpokládal, že to závisí na druhu konkrétního traumatu. Přinejmenším zde se vše zdálo být v pořádku. Lepší než v pořádku. Vinice zářily v pozdně odpoledním slunci se stejnou vitalitou jako před dvanácti měsíci. Uvítací ceduli někdo nedávno čerstvě natřel a pečlivě opečovávané řady vína se před Falkem rozprostíraly v oku lahodící symetrii. Lístky se odvážně zeleně leskly, až v člověku z dálky budily dojem, že snad dýchají, že v paprscích hřejivého jarního dne ožily.

Falk zaslechl, jak se z domu ozval dusot rychlých nožiček, následovaných těžšími kroky. Dveře se otevřely a v nich stanul Raco s ročním synem v náručí a malou holčičkou u nohou.

„Ahoj. Tak jsi to stihl,“ přivítal ho s úsměvem Raco. Neměl volnou ruku, a tak se uchýlil k tomu, že Falka nasměroval dovnitř kývnutím hlavy. „Pojď dál. Rita je někde vzadu. Radši koukej, kam šlapeš,“ dodal, zatímco se mu pětiletá dcera Eva pověsila na džíny a zamotala se mu mezi nohy. Roční syn se otci opíral o rameno a měřil si Falka skelným pohledem plným výčitek.

Děti vypadaly starší, než Falk čekal, ovšem tak to chodilo pokaždé. Rita mu posílala fotky, ale osobně se s nimi Falk viděl naposledy před dobrými šesti měsíci, když vzali Evu do Melbourne na nějaký muzikál.

Falk se neubráníl dojmu, že i sám Raco vypadá starší. Tmavě hnědé zvlněné vlasy měl už rozhodně prošedivělé

a v chlapecké tváři si Falk všiml vrásek, které v ní dřív neviděl. Raco byl mladší než on sám. Nebylo mu ještě ani čtyřicet. Ale během minulého roku začal snad poprvé v životě pomalu vypadat na svůj věk.

„Dáš si pivo? Nebo vodu?“ zavolal synkovi přes hlavu, zatímco ho Falk následoval chodbou. „Nebo tu máme taky litry vína, nepřekvapivě.“

„Pivo by bodlo, díky.“

„Jasně,“ ujistil ho Raco a opatrně odkopl nějakou zatoulanou hračku. Dům sice patřil jeho bratrovi, nicméně Raco v něm byl skutečně jako doma.

V určitých ohledech se Raco za těch šest let, co ho Falk znal, vůbec nezměnil. Pořád nechodil daleko pro úsměv a vládl tou nedocenitelnou schopností dát lidem pocit, že jim dokonale rozumí a že mu na nich doopravdy záleží. Dávno se už ale zbavil aury zelenáče, kterou měl, když se s ním Falk poprvé setkal ve stodole, co kdysi patřila jeho známému. Slunce tehdy nemilosrdně pražilo a stodola stále ještě nesla krvavé známky smrti.

Nyní se Raco honosil tichou sebejistotou muže, jenž stannul tváří v tvář tomu nejhoršímu a obstál. Uvelebil se v roli seržanta na malém venkovském městě a místní v Kiewaře si ho vážili a respektovali ho. A jakožto rodák z Kiewarry měl Falk dojem, že nelze přehnaně vychválit, jaký to je výkon.

„Je tady,“ zavolal Raco, když vešli do velké světlé kuchyně, která se otevírala na vyvýšenou terasu skýtající nádherný výhled na vinice pod ní. O sloupek dřevěného zábradlí se bokem opírala drobná žena ve vzorovaných šatech a její tmavé vlasy ve svitu slunce jen zářily. Neobdivovala však scenerii, nýbrž se mračila na vytištěný letáček, který držela v ruce. Když Falk vyšel ven, odložila letáček na venkovní stůl a jeho roh zatížila sklenkou na vodu.

„Aarone.“ Došla k němu, chytila ho za předloktí a vřele se usmála. Rita Racová si Falka chvíli prohlížela a pak ho objala. „Ahoj. Tak ráda tě zase vidím.“

Falk poznal, že to myslí vážně, a uvědomil si, jak je má oba rád. Právě to bylo na Ritě a Racovi tak jedinečné. Jejich přátelství bylo tak bez výhrad, jak to jenom šlo.

„Na jak dlouho nám tě nakonec půjčí?“ zeptala se ho Rita, vzala si Henryho, posadila ho do židličky a dala mu do ruky banán.

„Na týden.“ Falk chtěl dva, ale na ty mu bylo řečeno jednoznačně ne, což vlastně i čekal vzhledem k tomu, kolik měl v současnosti práce. „Nevadí?“

„Jistěže ne,“ usmála se Rita. Nic dalšího nedodala, žádné: *A dýl vážně zůstat nemůžeš?* A Falk ji za to měl zas o trochu radši. To byla další věc, která byla na Ritě a Racovi jedinečná. Nikdy s nimi neměl pocit, že to, co může nabídnout, nestačí.

„Díky, žes vážil cestu až sem,“ zavolal na něj Raco, který zmizel v kuchyni a za okamžik se znovu zjevil na verandě se třemi pivy. „Už podruhý,“ dodal, a když podal jednu lahev Ritě a druhou Falkovi, úsměv na tváři mu maličko povadl.

„To je samozřejmost. Tohle jsem si nemohl nechat ujít.“

Když Raco s Ritou přijeli několik měsíců před Henryho narozením do Melbourne a pozvali Falka na večeři, překvapilo ho to a dojalo. Falk vybral restauraci, o které věděl, že se jim bude líbit, a když si objednali, zeptali se ho, jestli by byl ochotný jít synovi za kmotra. A jestli by mu nevadilo, kdyby ho pojmenovali Henry Aaron Raco.

„Vážně? Nechcete požádat někoho z rodiny nebo...?“

„Ne, nechceme. Chceme požádat tebe,“ odpověděl Raco věcně jako pokaždé. „Tak co říkáš?“

„Samozřejmě říkám ano. Díky,“ vyhrkl automaticky Falk. „Co se ode mě čeká?“

„Nic strašného. Jenom to, že na něho budeš mít dobřej vliv.“

„Chtěli jsme někoho, komu můžeme věřit,“ usmála se na něj Rita. „Koho lepšího bychom sehnali?“

Později, když Raco odešel na toaletu, Rita vyškrábala misiku s dezertem do čista a odsunula ji stranou.

„Víš,“ začala a trochu se k Falkovi naklonila, „jeho rodiče a prarodiče byli celkem silně věřící. On to sice tolik neprožívá, ale něco takového z člověka nikdy úplně nedostaneš. Vryje se ti to pod kůži, víš? Bude dělat, že mu na roli kmotra nijak nesejde, ale ve skutečnosti mu na tom záleží.“

„Já vím. Beru to jako poctu. Opravdu. Něco takového jsem nečekal.“

Rita se na něj zadívala přes prázdné talíře. Vypadala trochu posmutněle. „Tys to vážně nečekal, vid’? Dokonce ani po tom všem.“

„No, já jen že znáte tolik jiných lidí a...“

„To je fakt. Ale chtěli jsme tebe.“ S tím ho chytila za ruku a položila si ji na břicho. „Obávám se, že to nebude jako ve filmu. A ještě tě musím varovat: Očekávej víc kostela, než je podle mě zdravý.“

„Rozumím. Ale stejně do toho jdu.“ Falk cítil, jak se budoucí Henry Aaron Raco převaluje pod jeho dlaní, a vzedmula se v něm ochranná vlna. „Díky, Rito. Udělám pro vás všechny, co budu umět.“

„To dobře víme.“

Vážně jsem pro ně udělal, co jsem mohl? přemýšlel Falk, zatímco na něj třináctiměsíční Henry zahlížel pohledem plným nefalšované nevraživosti. Úmysly měl Falk dobré. Minulý rok dojel do Marralee Valley na křtiny odhodlaný sehrát svou roli, ale pak se všechno pokazilo. Když se potom vrátil do Melbourne, nastal v práci takový blázinec, že ani nestačil

mrknout a uběhly třeba i celé měsíce, během nichž s Raco-
vými vlastně ani nepromluvil.

Nevadí, říkal si a usmál se na Henryho. Začne teď.

Henry uhnul malýma tmavýma očima, jako by se za Fal-
ka styděl.

„Nevšímej si ho,“ zasmál se Raco a narazil synkovi na hla-
vu klobouček proti slunci. „A sedni si.“

Falk si přitáhl židli k Ritě. Vedle něj seděla Eva, která se
horní polovinou těla válela po stole a pohrávala si s něja-
kou třpytivou sponkou do vlasů. Na pětiletou holčičku byla
Eva velická. Vlnité vlasy měla po mamince a oči po tatínkovi.
Neustále Falka po očku sledovala. Jeho přítomnost ji zjevně
ohromovala. Rodiče se jí totiž jednou zmínili, že to byl právě
on, kdo jí dal tu panenku, která se v posledních pár letech
stala její nerozlučnou společnicí. To spolu se skutečností, že
na vlastní oči Falka vídala jen výjimečně, mu v jejích očích
nejspíš dodávalo auru někooho jako Santa Clause.

„Dávej pozor na stůl, zlato,“ upozornila Evu Rita, když se
holčička naklonila, aby Falkovi třpytivou sponku do vlasů
podala, přičemž málem srazila Ritinu sklenici s vodou.

„Mockrát ti děkuju, Evo,“ řekl Falk, sponku přijal a skle-
nici posunul. Pod ní ležel leták, který si Rita předtím pro-
hlížela. Z papíru se na Falka usmívala tvář Kim Gillespieové.

Snímek vznikl na sluníčku a její tmavé vlasy se na něm
jen leskly. Kim byla trochu zaoblená, takže působila o něco
mladší než na svých třicet devět, a vypadala šťastně. Falka
napadlo, kdy to asi bylo foceně.

„Už tam nějakou dobu stojí,“ zamumlala najednou Rita.
Falk zvedl oči a viděl Raca, jak přikyvuje.

Oba se dívali kamsi do vinic rozkládajících se pod nimi.
Falk tam zpočátku nic neviděl, ale když se zahleděl stejným
směrem jako oni, spatřil mezi řádkami vína nějakého muže.

Byl sám a kráčel pomalu. U cedule na plotě se zastavil, protože jeho pozornost zaujalo něco, co neviděli, ale po dlouhé pauze se vydal dál.

„Jak na tom tvůj bratr je?“ zeptal se Falk. Rita s Racem si vyměnili pohled.

„Charlie?“ řekl Raco a poškrábal se na bradě. „Celkem dobře. Vzhledem k situaci.“

Falk přikývl. Pokud existovala osoba, na niž v případě zmizení mířilo ještě víc otázek než na partnera nezvěstné, byl jí definitivně bývalý partner. Bez ohledu na to, po jak přátelské domluvě se jejich cesty údajně rozešly.

Charlie Raco a Kim Gillespieová spolu měli sedmnáctiletou dceru. Jejich vztah, který začal jako mladické poblouznění, fungoval na střídačku po dvě dekády, než před dobrými pěti lety vyprchal docela. Na společné výchově dcery a rozdělení majetku se obě strany dohodly, aniž si kterákoli z nich musela najmout právníka. Falk to věděl ze stejného důvodu jako všichni ostatní. Po událostech předešlého roku se detaily jejich vztahu dočkaly dlouhé a podrobné pitvy.

Falk se podíval zpět na vinici, ale nyní už mezi řádkami nikoho neviděl. Nevěděl, kam Charlie Raco zmizel. Natáhl se pro leták ležící vedle Ritiny sklenice.

„Nechala je vytisknout Zara,“ vysvětlila Rita.

Falk přikývl. Ta sedmnáctiletá dcera. Přelétl očima uvedené informace a našel mezi nimi všechny důležité body. Zara odvedla dobrou práci. „Jaký mají na dnešní večer plán?“

„Pořadatelé festivalu souhlasili s minutou ticha k uctění památky,“ odpověděl Raco. „A nechají je apelovat na návštěvníky z hlavního pódia.“

„Ale proč chtějí apelovat?“ Ta otázka vyzněla drsněji, než měl Falk v úmyslu, a proto ji preformuloval. „Existují snad

nějaké pochybnosti? Myslel jsem, že potom co se našla její bota, byl to v podstatě...”

„Žádný pochybnosti,“ skočila mu do řeči Rita. „Spíš otázky, řekla bych. Ohledně Kimina duševního rozpoložení toho večera,“ dodala a ohlédla se směrem k domu. Falk tipoval, že někde uvnitř je i Kimina starší dcera. „Ale snažíme se Zařino očekávání trochu krotit.“

„Ještě se s tím nevyrovнала?“ zeptal se Falk. Eva zvedla oči a Rita se na ni povzbudivě usmála. Než znovu promluvila, počkala, až se Eva odbaťolí hledat nějaký další poklad pro Falka.

„Upřímně řečeno, není to jenom Zara, kdo na to tlačí. Všichni bychom rádi věděli víc. Třeba já na to pořád myslím dost často,“ poznamenala a Raco souhlasně přikývl. „Co asi muselo Kim běžet hlavou, že tam takhle nechala takový miminko?“

Falk si přečetl informace uvedené pod Kiminou fotografií. *Kim Gillespieová, třicet devět let, naposledy spatřena o zahajovacím večeru výročního festivalu jídla a vína v Marralee Valley. Hnědé vlasy, hnědé oči, střední postava. Výška 168 centimetrů. Na sobě měla tmavě šedé sako, bílé nebo krémové tričko, černé džíny nebo legíny a bílé tenisky.* Falk se s Kim nikdy neseznámil, a pokud věděl, viděl ji jenom dvakrát. Jednou na obrazovce telefonu a podruhé z dálky.

„Místní už nejspíš řekli všechno, co věděj, ale na zahájení jezdí většinou turisté,“ ozval se Raco a dlouze se napil. „Čekají, že jich dneska večer přijede kolem tisícovky. Každý rok jezdí hodně stejných rodin. Takže to aspoň lidem trochu osvěží paměť,“ dodal a zamračil se. „Ať už se jim to bude líbit, nebo ne.“

Falk přikývl. Za všechny ty roky se účastnil už mnoha všemožných výsledků. Mezi nejméně nápomocné svědky —

ještě horší než ty, kteří odmítají promluvit nebo kteří nebetyčně lžou — patřili náhodní přihlížejíci, co to myslí dobře a mají dojem, že viděli spoustu věcí. Jen výjimečně to někdo dělal naschvál, lidé se zpravidla snažili pomoci. Falk se za to na ně nezlobil. V lidské přirozenosti je něco, co každého nutí nějak vyplnit mezery. Jenže to, co takoví lidé doopravdy viděli a co si mysleli, že viděli, nebývalo nutně jedním a tím samým.

Falk se znovu rozhlédl po prázdných vinicích a vybavil si vlastní výpověď z předešlého roku. Místní policista, který ji s ním sepisoval, byl mladý a občas kladl zavádějící otázky. Měl být profesionálnější, a kdyby spadali pod stejné velení, Falk by ho na to upozornil.

Jak vám Kim připadala?

Na to Falk nedokázal odpovědět. Nedokázal s tím ani začít.

Obával se, že kdyby Kim nezmezela, nic z těch pár minut by si už ani nevybavoval, ale to už je život. Bezvýznamné věci se nečekaně stávají podstatnými. Snažil se vybrat jenom to, čím si byl skutečně jistý.

Čas. Tehdy bylo osm večer, což věděl jistě, jelikož v tu chvíli začal ohňostroj pro děti. Pozvolna padla tma, což si pamatoval, protože světla i hudba mu najednou přišly zářivější a hlasitější, jako mu to za tmy připadalo vždycky.

Kolem se hemžila spousta lidí, ale Falk byl sám. Právě přecházel zpět z východní části festivalu k hlavnímu vchodu na západní straně. Vracel se z centra organizátorů ke stánku vinařství Penvale, kde už na něj čekali Raco s Ritou. Už si stačil proklestit cestu mezi rodinami, které se snažily zaparkovat nebo naopak vyzvednout kočárek a bicykl z prostoru pod ruským kolem, a zrovna kolem této atrakce prošel, když se rozhodl zpomalit a nakonec se zastavil.